

[Ib Christensen]

nødlidende, sådan at det går direkte ud over vores eksportindtægter. Det perspektiv tegner sig, at dansk landbrug på lang sigt under disse betingelser ender som et landbrug, hvor der kun er kornavl, og hvor området i øvrigt fungerer som rekreativt bagland for vores sydlige naboer. Selv EF-tilhængerne må indrømme og må konstatere, at den såkaldte økonomiske gevinst gennem EF-medlemskabets landbrugsordninger ædes op af det stigende kontingent til De europæiske Fællesskaber.

Dertil kommer den økonomiske politik, hvor man i EF diskuterer og vedtager retningslinjerne for medlemsstaternes økonomiske politik, retningslinjer, som vi kan konstatere at regeringen følger i stort og småt.

De valutariske bindinger er jo det mest kontante, hvor bindingen til EMSen har dræbende virkninger for dansk erhvervslivs konkurrenceevne og for beskæftigelsen.

Den rapport, som regeringens økonomiske sekretariat har leveret, og som blev offentliggjort i går, er også i så henseende i allerhøjeste grad pessimistisk læsning. Man regner med 245.000 arbejdsløse, man regner med voksende inflation og betalingsbalanceunderskud, øgede rentebyrder, stigende skatter og offentlige udgifter; en mere asocial byrdefordeling bliver konsekvensen gennem en forringelse af grundskylden og en forøgelse af indkomstbeskatningen og skatter og afgifter i øvrigt. Der bliver tale om fortsat stagnation i boligbyggeriet og i erhvervsinvesteringer, og gælden – nettoudenrigsgælden – har som bekendt passeret de 100 mia kr.

Der er kun to lyspunkter. Det ene lyspunkt er, at dollarkursen er steget, og det har betinget en vis forbedring af dansk industris afsætningsvilkår. Det er jo unægtelig ikke noget, vi selv har været herre over, men det er altså sket, og det er selvfølgelig et lyspunkt. Den anden ting er de valutabesparelser, som udnyttelsen af Nordsøens energiresourcer selvfølgelig vil bringe på længere sigt.

Her bliver det store statsfinansielle spørgsmål så, i hvilket omfang regeringen gennem de beskatningslove, vi skal have frem i næste samling, afgørende sikrer samfundet udbyttet af vores energiresourcer. Det afventer vi med spænding. Vi har fremlagt vore synspunkter i den forbindelse.

En mulighedsafgift af disse energiresourcer vil være den eneste virkelig effektive vej til at sikre det danske samfunds helt kontante udbytte af vores alle sammens fælles ressourcer i Nordsøokkelen.

Det, man kan konkludere af regeringens rapport, er altså, at der lægges op til nye traditionelle økonomiske indgreb til efteråret, hvor svaret burde have været en total ændring af den økonomiske politik gennem frigivelse af kronen, sanering af de offentlige udgifter, skattestop og en jord- og boligreform, der kan bringe renten ned og beskæftigelsen op.

Den økonomiske politik, som regeringen og dens forligspartier fører, er lige så ineffektiv som asocial. Den er på næsten alle områder diametralt modsat den politik, retsforbundet ønsker.

Hvor regeringen lader 1/4 million arbejdsløse og tusinder af virksomheder bære krisens omkostninger, anviser vi en udtræden af EFs valutasamarbejde, valutaunion, og en frigivelse af kronen som et af instrumenterne til at genskabe konkurrenceevnen.

Hvor regeringen øser skatteydernes penge ud til tvivlsomme beskæftigelsesforanstaltninger, foreslår vi at lade pengene blive hos borgerne og hos erhvervslivet.

Hvor regeringen lægger skatterne om fra jordbeskatning til skat på arbejdsindtægter, har vi gennem en serie af forslag anvist en jord-, bolig- og skattepolitik, der skaber større social retfærdighed, leder opsparring væk fra passiv anbringelse og over til arbejdspladser i erhvervslivet, bringer renten ned og sætter gang i byggeriet.

Hvor regeringen øger det samlede skatte- og afgiftstryk, har vi foreslået en lang række kontante, konkrete, omfattende, men socialt forsvarlige offentlige besparelser på 9 mia kr.

Hvis regeringen var parat til at løse de bindinger til EF, der stækker dens handlefrihed, hvis den var parat til at gøre op med de spekulations- og kapitalinteresser, der modsætter sig en ny jord- og skattepolitik, og hvis regeringen var rede til at bruge andre flertalsmuligheder i folketinget end de nuværende forligspartier, så kunne der føres en krisepolitik, som både ville være effektiv over for arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddet, gavne erhvervslivet og give en socialt rimelig byrdefordeling.